

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1902-1904 : L
84:1 - 137**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Älskaste!

Så man har kritiserat något, får man alltid ovett, ättminstans brukar jag på det! Du skall för resten mycket snart på min arbets, jag skall sändra dig den bit, som jag ämnade Ord och Bild. Prosa novellen är färdig och afsänd, du kan nog förstå, att det inte blif tid att skriva den, men Ord och Bild. Saken är den, att jag tycker, att det är mycket tråkigt att arbeta på den Tidskriften just nu, det kan du nog förstå, men för min egen skull, vill jag ej ända den något uselt. Så att den måste du läsa, så att jag ej af minstämning, skrivar något för underligt. Vore det ej min egen bröd det gällde, skulle jag vinn den något så tråkigt av ingen människa stode ut att läsa det.

Det var tråkigt med Clary och Olalla, men litet roligt också, inte sant. En plåkt af lif, af stova världen. Vet du, då jag läste artikeln i Haus och Tidningen om hemmet Rosaport, så underade jag verkligen hvad detta skulle bli af. Inte hade Larus och inte Achte fått nådarna Kritiker, det var verkligen som hade John tagit sig för att skapa en stjärna. För min Tös blir det väl inte så farligt. Du kan nog få folk bekänna dig. Ja, jag vet ju, att inte denna varit utmärkt, och det är en stor förlust, men det är ändå något upplifvande, så en bekanta draga ut för att vinna världsrykte. Du behöfve en bitlad människa i ditt hem, som kunde förstå dig och njuta af dig, så skulle du visst ej bry dig om något annat. Det blir så, att du får flytta till Stockholm, så att du kan träffa Betty en månad hvar dag. Det vore roligt, då skulle vi åter lika nära hvarandra, som då jag bodde i Lundskrona. Jag kan inte bo i Stockholm, därför att jag behöfver vara mycket mer ensam, gräpa mer mig i arbetet än du, men det vore dock så mycket lättare att träffa. Inte tror jag, att vi kunna bo i samma stad, förvåna vi båda äro så gamla, att vi slutat skriva, och jag hoppas, att det skall vara långt lif. Men världen är full af människor, som stå färdiga att tycka om dig, så inte blir det någon Robinsonad utaf. Det går det nog inte.

Hvad mig beträffar, så är det verkligen sant, att jag har för mycket arbeta. Människor ta mig för att skriva och fråga mig om allting så att nu de novellerna äro färdiga och jag skall skriva mina bref Runna de

Jag läste Frösingspoemet. Mycket vackert och bra.

